

Soproni Műszaki Egyetem

*HASZNOS
BEMUTATÁS*

K e d v e s B a r a t o m !

Kiegészítésként a f. hóban kelt levelemre mellékelten küldöm a következő mellékleteket:

- 1./ Tanszéki beosztás és oktatói szükséglet
- 2./ Tanterv.

Az 1./ és 2./ melléklethez az alábbi megjegyzésnek fűzöm. Ugy a tanszéki beosztás, mint a tanterv azokat az elképzeléseket tartalmazza, amelyeket a következő években meg akarunk valósítani. Ehhez hozzájön még a jelenlegi ötödévesek oktatása. Otthon ugyanis kilenc szemesztert hallgattak a fiúk. Ezek egy félév alatt még néhány szaktárgyat tanulnának mint az üzemgazdaságtan, erdőfeltárás, erdőrendezés erdészeti gépesítés és fűrésztelepek tervezése. Utána szigorlatot tennének és kész mérnökök lennének. Számuk 95 fő, Végzésük után miután hogy e létszámok erősen csökkennének a fenntartási költségek. Mint láthatod a tantervből a képzés általános erdőmérnöki és képesít az erdőgazdálkodás minden ágában való munkára. Általában szigorlati rendszert kívánunk, még pedig az első két év után az alaptárgyakból: matematika, növénytan, földmérés. A negyedik év végén a szaktárgyakból : erdőművelés, erdőfeltárási, erdőrendezés.

3./ Költségvetés, mely a következő négy évre szól és bizonyos beruházásokat / műszer, könyv, laboratoriumi felszerelések is foglal magában.

Végül ismertetem a forradalmunk rövid történetét:

Felkelésünk azzal kezdődött, hogy 1956. október 22-én este az ifjuság egy nagy gyűlést tartott, amelyen kb. 1000 hallgató és a tanári kar nagy része részt vett. Ezen a nagygyűlésen kimondották, hogy a DISZ-t, mely kommunista szellemből alkotott szövetség volt, feloszlatják és megalakították a MEFESZ-t. A MEFESZ célkitűzése volt megfeformálni a tantervet, eltörölni a Marxizmus oktatását, fakultatívvá tenni az orosz nyelvet, más nyugati nyelvek tanulását lehetővé tenni / angol, német, francia /. Követelte az ifjuság az urán bányák magyar kézbe vételét, a nemzeti kisebbségek helyzetének felülvizsgálását az elszakított területeken, a népellenes bűnösök Rákosi és társainak nyíltszínen való letárgyalását. A követeléseket az ifjuság az időközben Budapesten is megalakult MEFESZ követelésekhez csatolva küldte meg a kormányzatnak. Akkor még Gerő és Hegedűs voltak a vezetők. 24-én délután az ifjuság a lengyel hősök emlékére néma tüntetéssel vonult végig a városon, Budapesten egyidőben. Sopronban a tüntetés csendesen zajlott le, Budapesten azonban a forradalomba csapott át. Másnap arra ébredtünk, hogy Budapesten megszólaltak a szovjet fegyverek és a forradalom letörésére. Természetesen a soproni ifjuság is azonnal csatlakozott a felkelőkhöz. Ehhez elsősorban arra lett volna szükség, hogy fegyverekhez jussunk. Ez azonban nem volt lehetséges. Egyszerűen tudott honnan szerezni. Budapesten a felkelők nem szervezetteren fegyverkeztek, ott szereztek fegyvert ahol tudtak. Sopronban nem volt fegyverraktár, amit megtámadhatott volna. Néhány teherautóval utba indultak tehát Budapestre, hogy ott fegyvereket zsákmányoljanak, vagy kérjenek a felkelő centrumoktól. A teherautók nem tértek vissza, a rajta utazó hallgatók dolguk végzetlenül szállingóztak haza. Más mód nem volt, mint Sopront megszervezni és a forradalom oldalára állítani. Ennek érdekében elsősorban hatástalanították a hallgatók a városi kommunista pártbizottságot, megnyerték a rendőrséget, aminek segítségével lefegyverezték az AVO-t, tárgyalásokat kezdtek a jól felfegyverzett mintegy 1000 főt számláló határőrséggel, főleg a legénységgel,

akiket ugyancsak a forradalom ügyének nyertek meg. A MEFESZ kezébe vette a városi tanácsot és ott forradalmi nemzeti bizottságot alakított, majd beszervezték az ipari munkásságot és ott is felállították a forradalmi tanácsokat. Kezükhöz vették az egész város ellátásának irányítását, örködték a rend és vagyonbiztonság fenntartására. Mindezt fegyver nélkül, vér nélkül- teljes fegyverzettséggel. Irányították a külföldi segélyek Budapestre szállítását, sőt biztosították is, hogy célhoz érjenek. Közben természetesen a tanári kar is élénken részt vett a szervezési, irányítási munkában és okt. 27-én meghozta határozatát / 4.sz. mell./mellyel félreérthetetlenül egyenszen a forradalom mellé állt. Nagy Imre megerősödésével erősödött az ifjúság helyzete is és a kétkedők állásfoglalása is. Így történhetett, hogy okt. 30-án az ifjúság fegyvert kapott a határőrségtől, amivel megindult a kiképzéssel folyamatosan az egyetemi századok felfegyverzése. A fegyverzet főleg régi mántaju puskából, néhány golyószórból és kézi gránátból állott és gyalogsági támadás esetére biztosította volna az ellenállást. A terv az volt, hogy Sopron bejáratát, ahol az összefüggés az anyaországgal a legkisebb területű volt- védni tudják. Szovjet erők ezekben az időkben Sopronban nem voltak, néhány tank Soprontól 15 km-re, a fennebb említett bejárat előtt állomásozott. Ezek megfigyelése ~~szárazan~~ állandóan folyt. November 4-én reggel megindították általános támadásukat az ország ellen és a nagyobb városokat körülvezték. feltételezhető volt, hogy Sopronba is bevonulnak. Hogy Sopron védelme során a gyermekeket és asszonyokat ne érje baj áttettük őket a határon, mi pedig készenlétbe helyezkedtünk. A Sopron elleni támadás november 4-én 13 óra körül indult meg páncélosokkal. A soproni kapuban a gyengén képzett hallgatók, rossz puskáikkal ezt a betörést nem tudták megakadályozni. Nyilvánvalóvá vált, hogy az amúgy is romos várost még jobban tönkre teszik, ezért az utcai harcok folytatásától elálltunk. Az ifjúság csoportokba verődött és hátrált. A tanárok jó része családjuk után indult meg. A fegyveres csoportok az erdőbe húzódtak, hogy támadás esetén gerilla harcokba kezdjen. Az oroszok azonban nem támadtak, csak a várost tartották kézben. Az erdőbe húzódtott csoportok nem voltak kellően felszerelve élelemmel, ezért az éhség rávette őket, hogy Ausztriába húzódjának át. En magam a traiskircheni lacerben kaptam menedéket, ahol már több hallgató volt. Itt kezdtem megszervezni az átjött ifjúságot, akiknek száma egyre gyarapodott. Kapcsolatot vettem fel a többi lagerekkel is és úgy láttam, hogy elegendő hallgató és oktató van kinn Ausztriában ahhoz, hogy egy magyar egyetem felállításának gondolatát felvethessem az osztrák kormányzat felé. Tre mmei közoktatási Miniszter ur készséggel segített nekem, így alakítottunk egyetemet, az általuk megjelölt helyen Wolfgangban. Itt most már együtt vagyunk a sauburgi katonai laktanyában fogva-tartott 180 hallgató kivételével, akiket fegyveresen fogtak el az osztrákok a határon. Jelenlegi helyzetünkről még csak annyit, hogy érezzük azokat a nehézségeket, melyet az osztrák kormánynak okozunk. Miután sem az anyagi alap nincs biztosítva, sem a hely nem alkalmas az oktatásra, szeretnénk olyan helyre menni, ahol minden kérdésünk megoldható. Ebből a célból irtuk az 5.6 mellékletként csatolt leveleket a különböző országok államfőinek. Reméljük meg lesz a foganatja és munkánkat folytatni tudjuk. Egyetlen probléma még az oktatók elhelyezése, ha netán tervünk nem sikerül, de azon túl is, ha az oktatást befejezzük. Ettől félünk, hogy nem sokáig tart a magyarországi menekültek ily nagymérvű támogatása és az alkalmakat elmulasztjuk. Azután az elhelyezkedés már nem lesz lehetséges. Természetesen szeretnénk hazamenni, de csak akkor, ha követeléseink teljesülnek. Ellenkező esetben nem. Erre Kérés a reményünk. Még ma is jönnek, nap mint nap, hallgatók, akik arról számolnak be, hogy otthon az emberek reményt vesztek és félnek a kommunizmus illető-

leg a vad orosz imperializmus megerősödésétől, ami már eddig is kibíratatlanná tette életünket. Mindenkinek tudnia kell, hogy nem a bőrünket feltjük és nem a nélkülözések készítették a hazánk elhagyására, hanem a szellemi zsarnokság és a szabadságunk letörése. Ez olyan sullyal nehezedik egyéni életünkre, hogy inkább a hontalanság keserű kenyerét válasszuk osztályrésznélkül.

Azt hiszem, hogy e tájékoztatáshoz elégséges adatot szolgáltatottam. A megértés ügyünk mellett szolgálni fogja feladataink megoldását. Szívességedet hálásan megköszönöm és szeretettel üdvözöllek

az egész ifjuság és tanári kollégium
nevében

St. Wolfgang, 1956. XI.28.

Rektor.